

Phillipa
Ashley

Joulua
pakoon

BAZAR

Phillipa Ashley

Joulua pakoon

Suomentanut
Pirjo Lintuniemi

BAZAR

Bazar Kustannus
www.bazarkustannus.fi

1. painos
Suomentanut Pirjo Lintuniemi
Englanninkielinen alkuteos *Escape for Christmas*
Copyright © Phillipa Ashley 2024
First published by Penguin Books 2024

Bazar Kustannus on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä
Lönnrotinkatu 18 A, 00120 Helsinki
Tuoteturvallisuuteen liittyvät tiedustelut:
tuotevastuu@bazarkustannus.fi

ISBN 978-952-403-879-9
Taitto Jukka Iivarinen / Taittopalvelu Vitale
Painettu EU:ssa

Romillylle,
joka on tuonut suunnattomasti iloa elämäämme.
Rakkaudella
Mummi xx

Luku 1

I. LOKAKUUTA

”Oletko nyt aivan satavarma, ettet ole tekemässä elämäsi pahinta virhettä, Soph?”

Sophie Cranfordin sormi häilyi läppärin enter-näppäimen yllä, kun Vee, hänen ystävänsä ja apulaisensa, seiso i hänen olkansa takana.

”En ole ikinä sataprosenttisen varma mistään”, Sophie myönsi, mutta sitten hän päätti, että hänen oli toimittava nyt tai ei koskaan. Ja niin hän latasi majatalon nettisivuille mainoksen, jonka laatimiseen hän oli uhrannut tuntikausia.

Meni hetki ennen kuin Vee puhkesi taas puhumaan. ”No, sinä olet pomo. Tiedät parhaiten, mutta minun on kyllä pakko sanoa, että tuo on todella *epätavallinen* markkinointistrategia, kun on kyse viihtyisästä majatalosta. Yleensä täällä Järviseudulla on talvisin paljon lunta, ja siksi tämä on täydellinen paikka joulunpyhien viettoon.”

Sophie hypisteli kaulassaan olevaa korua. Vee oli oikeassa. Sunnyside *oli* unelmapaikka joulunviettoon. Se oli kieltämättä liian iso, jotta sitä olisi voinut kutsua mökiksi, vaikka siinä olikin kaikki mökin parhaat puolet kiviseinistä ja liuskekivikatosta isoihin savupiippuihin ja oven yläpuolelle levittäytyvään

sinisateeseen. Piha-alue oli muutaman hehtaarin laajuinen, ja siellä oli poreallas ja puinen terassi, jolta vieraat voivat ihaillla näkymiä ylängöille ja alas Windermerejärvelle.

Keväisin lampaat määkivät laidunniityillä, kesäisin kukkivat luonnonkukat, ja syksyisin kukkuloiden sananjalat värjäytyivät ruosteenpunertaviksi. Kun Sophie oli ostanut Sunnysiden tämän vuoden maaliskuussa, hän oli kevättä odotellessaan herännyt siihen, kuinka lumi oli puuteroinut kukkuloiden laet sokerinvalkoisiksi. Nyt kun vuosi kääntyi kohti talvea, hän näki silmissään, miten hänen vieraansa narskuttelisivat kuuraisen nurmikon poikki ja käpertyisivät takan ääreen kuuma kaakaomuki kädessään.

Sunnyside oli itse asiassa talojen piparkakkulatte, jossa oli kermavaahtokuorrutus ja runsaasti tähdenmallisia strösseleitä. Kuka tahansa yöpyisi siellä mielellään, Sophie mukaan lukien. Siksi hän ei ollut voinut vastustaa kiusausta ostaa Sunnysidea, vaikka olikin ollut elämänsä aallonpohjassa, koska ihmiset, joihin hän oli eniten luottanut, olivat särkeneet hänen sydämensä kuin halvan, lasisen kuusenpallon.

Toimistotuoli natisi, kun hän pyöräytti sen ympäri nähdäkseen Veen kasvot.

”*Teinkö* pahan virheen?” hän kysyi päättäväisyys horjuen.

”No-oo”, Vee empi ennen kuin jatkoi: ”jos arvelet, että ihmiset inhoavat joulua niin paljon, että ovat valmiita tulemaan joulunvastaiseen hotelliin...”

”Ei Sunnyside ole joulunvastainen, eikä vieraiden tarvitse inhota joulua tullakseen tänne. Haluan vain tarjota vaihtoehtoisen tavan rentoutua ja levähtää niille ihmisille, jotka eivät ehkä halua viettää joulua perinteiseen tapaan. Joulua saat-
taa olla joillekuille vaikeaa aikaa”, Sophie intti ladellessaan

huolellisesti harjoittelemaansa ”jouluu pakoon” -teemalomansa mainospuhetta.

”Anteeksi”, Vee mutisi.

”Ei se mitään”, Sophie ilmoitti iloisesti, koska ei halunnut järkyttää Veetä. ”Mutta on tärkeää, etteivät ihmiset käsitä väärin ja kuvittele, että vaihtoehto tarkoittaa tylsyyttä tai ’silkkaa hölynpölyä’.”

Veen kulmakarvat painuivat yhteen. ”Kaikki menee varmasti hyvin...”

”Vaistoan sanan ’mutta’.”

”Oletko aivan satavarma, ettet tee tätä, koska... no, koska...”

”Kakaise ulos vain, Vee. Tiedät, että voimme olla rehellisiä toisillemme.”

”Koska *sinä* vihaat joulua.”

Sophien vatsaa kouraisi. Vee oli vaarallisen lähellä arkaa aihetta. ”En minä vihaa sitä.”

Vee kohotti keltaisten kumihansikkaiden verhoamia käsiään antautumisen merkiksi. Hän tunsu ystävänsä riittävän hyvin, jottei mennyt liian pitkälle. ”Okei. Okei. Ymmärrän. Tai enhän minä täysin ymmärrä, mutta on sinulla varmaan syysi. Sinun kannattaa yrittää, ja minä tuen sinua. Lupaan jopa olla käyttämättä joulupuseroani töissä.”

”Tee, mitä tahdot. En minä halua pilata toisten iloa. Tahdon vain tarjota halukkaille ainutlaatuisen mahdollisuuden viettää kolme isoa päivää, suoda heille pienen lepotauon kliseisestä joulun juhlinnasta.”

Vee taputti Sophieta olalle. ”Aika parantaa haavat, Sophie. Lupaan sen. Olet tehnyt uskomatonta työtä sen jälkeen, kun tulit tänne. Kukaan ei arvaisi, ettet ole aikaisemmin pitänyt majataloa.”

Sophie taisteli uhkaavia kyyneleitä vastaan. Vee oli kiltti sanoessaan noin. Ehkä Sophie ei ollut osannut arvostaa tarpeeksi itseään ja saavutuksiaan johtaessaan majataloa ensimmäiset seitsemän kuukautta.

”Kiitos. Kun ammattilainen sanoo noin, se merkitsee minulle paljon. En olisi pystynyt siihen ilman sinun apuasi.”

Ilman monen ihmisen apua, Sophie myönsi kiittäen ääneti ystäviään ja perhettään, jotka olivat olleet hänen tukensa ja turvansa viimeisen vuoden aikana. Jotkut muut taas olivat tirkskuneet tai täräyttäneet hänelle päin naamaa, ettei hän saisi hommaa ikinä toimimaan. Etunenässä heidän joukossa oli ollut Ben, Sophien ex-sulhanen, vaikka luultavasti Sophien pitäisi kiittää valehtelevaa niljaketta. Ellei Ben olisi pettänyt häntä, hän ei olisi ikinä ottanut ratkaisevaa askelta ja ostanut Sunnysidea.

Eron jälkeinen ajanjakso oli ollut vähällä musertaa Sophien, mutta nyt hän oli saavuttanut pitkäaikaisen unelmansa omistaa majatalo, ja paikkakin oli todella kaunis. Yksi asia oli varma: hänen elämänsä kolmaskymmenesneljäs vuosi oli taatusti ollut tapahtumarikkain ikinä – niin oikeista kuin vääristä syistä. Ja vaikka Vee saattaisikin epäillä hänen tuoreinta suunnitelmaansa, tämä oli ollut yksi hänen suurimmista tukijoistaan sen jälkeen, kun hän oli muuttanut Sunnysideen. Lisäksi Vee oli tullut läheinen ystävä.

”Tämä joulunvastai... siis joulua pakoon -teema herättää varmasti paljon kiinnostusta”, Vee vakuutti Sophielle istahtaessaan pöydän kulmalle. ”Ajattele sitä tällä tavalla: nainen, joka onnistuu vaihtamaan joulupuodin johtamisen majatalon pitämiseen vajaassa vuodessa, pystyy mihin tahansa.”

”Kiitos luottamuksesta”, Sophie sanoi, vaikka epäilevä ääni hänen päässään voimistui koko ajan. ”Joitakin yhtäläisyyksiä niissä kuitenkin on. Olen oppinut pitämään kieletni kurissa ja hymyilemään, kun asiakkaat ilmaisevat mielihyvää.”

Siitä huolimatta hänen oli myönnettävä, että hankalien ihmisten sietäminen kymmenen minuuttia kaupassa oli aivan eri asia kuin näistä huolehtiminen päiväkausia omassa kodissaan.

”Kaipaатko ikinä joulupuotiasi?” Vee kysyi.

Sophie mietti hetken. Toisinaan, kun hän oli kaivanut hiuksia suihkun lattiakaivosta tai pessyt kissan oksennusta oleskeluhuoneen matosta, hän oli saattanut hetkellisesti toivoa olevansa paketoimassa Shakespeare-teemaista joulupalloa yhdysvaltalais turistille.

Tähän aikaan viime vuonna hän oli pitänyt ympäri vuoden auki ollutta joulupuotia Stratford-upon-Avonissa, kaikkialta maailmasta tulevien turistien rakastamassa kaupungissa. Puodinpito oli ollut hauskaa ja innostavaa, ja Sophie oli ollut iloinen kuin heinäkuun helteessä hyllyillä virnistelleet riemukkaat tontut.

Jouluaattoon asti. Silloin hän oli nimittäin yllättänyt exänsä Benin varastohuoneen lattialta ylellisen paksujen jouluköynnösten keskeltä. Ben oli kieriskellyt alasti hänen parhaan ystävänsä kanssa.

”En”, Sophie vastasi vakaasti. Hän totesi näet mielessään, että ällöttävinkin askare voitti olemisen niin monia tuskallisia muistoja sisältävässä paikassa. ”On totta, että kaikki tapahtui nopeasti ja muutos on ollut isompi kuin osasin ikinä odottaa, mutta ei elämä aina noudata laadittuja suunnitelmia.”

”Älä muuta virka”, Vee totesi. ”En ikinä ajatellut, että saisin kaksi lasta kolmessa vuodessa! Hemmetin Kev...” Vee pyöräytti silmiään, ja Sophie hymyili. ”Nyt en tietysti mitään muuta haluaisikaan”, Vee lisäsi.

”En minäkään”, Sophie sanoi. ”Tiedätkö, että Ben virnuili kuullessaan, että myisin puodin ja ostaisin majatalon täältä? Hänestä olin seonnut, ja hän myös kertoi sen minulle. Hänen mielestään ’ei ollut viisasta tehdä hätäisiä päätöksiä herkässä mielentilassa’.”

”Yök, miten hävytön paskiainen!” Vee huudahti. ”Vaikka hän oli pettänyt sinua, hän siis kehtasi vielä kertoa, mitä mieltä oli valinnoistasi?”

”Luultavasti hän oli raivoissaan, kun myin puodin ja asunnon – *oman* puotini ja asuntoni – ja hän joutui etsimään uuden työn. Oikean työn”, Sophie lisäsi. ”Mutta ennen kaikkea hän oli varmasti järkyttynyt siitä, että saattaisin aloittaa uuden elämän itsekseni.” Sophie vaikenä, kun hänen kurkuunsa nousi pala. Niin vahvaksi ja onnelliseksi kuin hän nyt itsensä tunsikin, menneistä puhuessaan hän muuttui aina hiukan pienemmäksi ja epävarmemmaksi.

Oli ollut todella vaikeaa päättää jättää taakseen kaupunki, jossa oli kasvanut ja jossa hänen tukiverkkonsa oli. Hänellä ja Benillä oli muutamia yhteisiä ystäviä, mikä oli tehnyt elämästä kiusallista vähäksi aikaa eron jälkeen. Lisäksi Sophien vanhemmat olivat ymmärrettävästi huolissaan tyttärensä aikeista nostaa kytkintä ja syöksyä hurjaan uuteen seikkailuun.

”Minun oli tehtävä jotain isoa päästäkseni kunnolla irti menneistä. Minusta tuntui, että elämä sanoi minulle, että nyt oli se hetki, nyt minun piti tarttua asioihin, joista olin aina haaveillut. Äidillä ja isällä oli tapana tuoda minut tänne,

kun olin nuorempi. Silloin en aina osannut arvostaa maise-
mia. Mutta kun olin muutaman kerran suostutellut Benin
kanssani lomalle tänne, olin melkein surun murtama, kun
jouduin lähtemään kotiin, aivan kuin minulla olisi ollut
vahva yhteys Järviseuutuun. Täällä on niin majasteettista, ja
sään vaihtuessa maisema muuttuu täysin. Koskaan ei tiedä,
mitä seuraavaksi saa, ja minä pidän siitä.”

”Sää osaa tosiaan yllättää”, Vee totesi kuivasti. ”Ajattelit-
teko te koskaan, että pitäisitte täällä majataloa yhdessä?”

”Hassua, että kysyt. Sillä niin paljon kuin pidinkin puo-
distani, sen pitäminen olisi aina ollut samanlaista, ja siksi
aloinikin muutama vuosi sitten miettiä, tulisiko meidän har-
kita jotain muuta.”

”Olitko silloin *hänen* kanssaan?” Vee kysyi mutristaen
huuliaan viitatessaan Beniin.

”Olin. Olimme työskennelleet ja asuneet yhdessä muuta-
man vuoden. Vietimme jokin aika sitten pitkän kevätkiik-
lopun Amblesidessä. Metsät olivat täynnä sinikelloja ja
karhunlaukkoja, ja kaikkialla näytti siltä kuin maailma olisi
syntynyt uudestaan talven jälkeen, ellei se kuulosta liian
sekopäiseltä höpinältä.”

”Tiedän tarkalleen, mitä tarkoitat. Minä en pystyisi ikinä
muuttamaan”, Vee vastasi.

”Me asuimme majatalossa, ja siellä oli mukavaa, mutta
ajattelin koko ajan, miten johtaisin sitä eri tavalla, vaikka
Ben inhosi koko ajatusta.” Sophie vilkaisi ikkunasta kaukana
järvenpinnalla kimmelteleviä auringonsäteitä ja tunsu taas
painon rinnassaan. ”Mietin toisinaan, kuinka kauan hän oli
himoinnut Naomia ja oliko Naomi syy siihen, miksi hän
halusi pysyä Stratfordissa.”

”Mutta sitten Ben päätti kuitenkin rikkoa kaiken.” Vee pudisti paheksuvasti päätään.

”Niin... enkä aikonut antaa hänen tuhota viimeisiäkin rippeitä. Myönnän, että olin kauhuissani, kun aloin etsiä täältä liiketilaa aivan muutaman päivän sisällä siitä, kun olin yllättänyt Benin ja Naomin yhdessä. Minun piti kanavoida raivo ja tuska joksikin positiiviseksi. En vain ollut koskaan ajatellut, että törmäisin Sunnysideen niin pian.”

”Mitä ilmeisimmin sinun oli määrä ostaa se”, Vee totesi.

”Luultavasti”, Sophie hymyili. Hän oli taas täynnä uutta intoa saada homma toimimaan.

”Keitänkö kupilliset kahvia?” Vee kysyi.

”Se olisi ihanaa. Kofeiiniruiske tekisi terää. Olen valvonut ikuisuuden päikkäillessäni ja laatiessani tätä mainosta.”

”Selvä juttu”, Vee totesi ja lähti keittiöön.

Sophie nousi ja venytteli selkäänsä. Hän ajatteli taas, kuinka paljon hänen elämänsä oli muuttunut kuluneen vuoden aikana.

Tapahtumat olivat edenneet hengästyttävää vauhtia. Kymmenessä kuukaudessa hän oli eronnut Benistä, myynyt puotinsa ja ostanut Sunnysiden. Liiketuttava, joka omisti putiikin Stratfordissa, oli aina halunnut pitää joulupuotia ja tarjoutunut ostamaan sen saman tien, kun oli kuullut sen tulevan myyntiin.

Heti seuraavana päivänä kiinteistönvälittäjä Järviseudulta oli ilmoittanut Sophielle, että Sunnyside olisi pian kaupan. Sophie oli jo katsastanut – ja hylännyt – monta majataloa liian isoina, liian pieninä tai liian kalliin remontin tarpeessa olevina, mutta Sunnyside oli kunnostettu aivan hiljattain. Omistajat olivat juuri saaneet remontin valmiiksi, kun

miehelle oli esitetty Dubaista niin houkutteleva työtarjous, ettei hän ollut voinut olla tarttumatta siihen.

Sophien ei siis ollut tarvinnut ajatellakaan remontointia eikä sen kustannuksia, ja mikä tärkeintä majatalo oli toiminnassa ja varauksia oli, joten hän pääsi pyörittämään uutta yritystään saman tien. Muuten hänellä ei olisikaan ollut varaa ryhtyä hankkeeseen. Hän joutui silti käyttämään Sunnysideen kaikki asunnostaan ja puodistaan saamansa rahat sekä ottamaan lainan.

Aivan maaliskuun alussa hän oli vihdoinkin päässyt muuttamaan, juuri sopivasti ennen vilkasta pääsiäiskautta. Se oli ollut varsinainen tulikaste, ja hän oli miettinyt, oliko hän tosiaan ollut niin hullu kuin kaikki ajattelivat hänen olleen, kun hän oli tehnyt elämänsä niin jättimäisiä muutoksia niin lyhyessä ajassa. Hänen vanhempansa olivat ainakin ajatelleet niin ja kehottaneet häntä olemaan ”tekemättä mitään, mitä hän joutuisi katumaan”.

Koska isä ja äiti olivat olleet kauhuissaan, kun hän oli Benin häivytyä leikkauttanut pitkät, pähkinänruskeat kiharansa lyhyeksi polkkatukaksi, Sophie oli odottanut myynti- ja muuttopäätöksensä säikäyttävän vanhemmat täysin. Sophie tiesi hiusmuutoksensa olevan klassista ”erokäytöstä”, mutta hän ei piitannut siitä. Hänen oli tehnyt mieli kokeilla uutta kampausta jo pitkään, mutta Ben oli usein pyytänyt häntä olemaan muuttamatta mitään. Hiusten leikkauttaminen oli tuntunut symboliselta erkaantumiselta Benistä.

Vee palasi kahden kahvimukin kanssa.

”Kiitos”, Sophie sanoi ottaessaan niistä toisen. ”En tiedä, mitä tekisin ilman sinua.” Hän oli tosissaan, koska siirtymisen vähittäismyynnistä majoituspalvelun tarjoamiseen oli

vaatinut paljon oppimista. Onneksi hän oli kuunnellut ystävänsä Lyrän neuvoja majoitusliikkeen pyörittämisestä. Lyralla oli oma majatalo Stratfordissa.

Vee nauroi. ”Olen iloinen, että löysimme toisemme.”

”Ystäväni Lyra antoi minulle neuvon. Hän sanoi: ’Hommaa aivan ensimmäiseksi erinomainen siivooja ja hanki apua aamiaistarjoiluun. Ai niin, ja lähetä pyykki pesulaan tai olet pulassa.’” Sophie matki taitavasti Lyrän cardiffilaiskorostusta.

Vee nauroi. ”Pidän Lyrasta, vaikka en ole koskaan edes tavannut häntä, ja olen iloinen, että Brodyn äiti kertoi sinun etsivän jotakuta, joka auttaisi huoneiden siivouksessa.”

Brody oli Sophien lähin naapuri, ja tämän äiti Louise oli paikallisen Bannerdalen kyläyhteisön vankka tukipilari. Louise McKenna saattoi heittäytyä hiukan määräileväksi, mutta hän tunsikin *kaikki*. Tullessaan katsomaan majataloa Sophie oli törmännyt Brodyyn ja Louiseen ja joutunut heti Sunnysidea koskevista aikeistaan kuulusteluun, vaikkakin tietysti hyväntahtoiseen sellaiseen.

Kuultuaan, että Sophie aikoi jatkaa majatalonpitoa, Louise oli kertonut hänelle Veestä ja monista paikallisista tavarantoimittajista. Sophie oli onnistunut myös palkkaamaan juron mutta tehokkaan Ricky-nimisen opiskelijapojan auttamaan aamiaistarjoilussa.

Vastaanotossa seisovan kaappikellon lyönnit säpsähdyttivät heidät molemmat.

Vee vilkaisi henkäisten kelloaan. ”Jestas, miten aika rientää! Minun täytyy mennä katsomaan, kuinka Ricky pärjää aamiaishuoneessa. Voi, tätä on kurja sanoa, mutta kissat ovat nukkuneet taas oleskeluhuoneen ikkunapenkillä. Imuroimme

ja saimme melkein kaikki karvat pois sillä erityisellä nukkarullalla, mutta...”

Sophie murahti. ”Ääh, olen pahoillani. Oven on täytynyt jäädä taas auki, ja tiedäthän sinä, miten hanakasti katit haakeutuvat aurinkoiselle paikalle ikkunalle. Panen huoneen oveen lapun, jossa pyydetään vieraita pitämään ovi kiinni koko ajan, ja yritän varmistaa, etteivät kissat pääse talon yleisiin tiloihin.”

Vee kohotti peukaloitaan. ”Sen pitäisi tehdä.”

Sophie toivoi niin. Pahankurisen kissakaksikon pitäminen hänen omalla puolellaan Sunnysidessa oli osoittautunut varsin haastavaksi tehtäväksi. Hänen vaatimaton asuntonsa sijaitsi alakerrassa. Siihen kuului olohuone, keittokomero, makuuhuone ja pikkuruinen kylpyhuone. Kissat livahtivat kuitenkin välillä vastaanottoon ja vieraiden oleskeluhuoneeseen, ja vaikka osa vieraista rakasti lemmikkieläimiä, kaikki eivät niinkään innostuneet niistä.

Vee kiirehti pois, ja Sophie kuuli, kuinka tämä alkoi hyräillä ’Fairytale of New York’ -kappaletta ennen kuin vaihtoi kiireesti ’Summer Nightsiin’.

Nyt kun Sophie oli toimistohuoneessa yksin, hän tunsu syyllisyyttä siitä, ettei ollut ollut Veelle täysin rehellinen. Hän *tosiaan* vihasi joulua nykyisin. Hän inhosi kaikkea siihen liittyvää, kuten tuskallisia muistoja, jotka tulvahtivat hänen mieleensä, kun hän kuuli Mariah Careyn kertovan jollekulle reppanalle, kuinka halusi jouluksi vain tämän... Tai kun hän ajatteli supermarkettien hyllyjä ja kauppojen näyteikkunoita, jotka olivat täynnä kimaltelevaa rihkamaa, vaikka hän oli-kin aikoinaan myynyt samanlaista kimmeltävää krääsää ja joulukuusi oli ollut hänen elinehtonsa.

Kaikki tulevan juhla-kauden ilo oli kuitenkin tuhoutunut, kiitos Perkeleen Benin ja Naomin, Sophien ”parhaan” ystävän, jonka oli ollut määrä toimia morsiusneitona heidän häissään, mutta joka olikin osoittautunut petolliseksi käärmeeksi ruohikossa. Nyt olisi Sophien ensimmäinen joulu eron jälkeen, ja siitä tulisi väistämättä vaikein.

Hän ei ollut aina ajan tasalla Sunnysiden asioissa, vaan opeteli yhä. Silti hän oli varma, että ”Joulua pakoon” -teemaisen loman tarjoaminen ei olisi hänen elämänsä pahin virhe, sillä sen hän oli tehnyt jo silloin, kun oli langennut Benin pauloihin ja luottanut tähän koko sydäimestään.

Vaikka Sophieta kauhistutti ajatus joulun viettämisestä yksin, oli silti vielä kamalampaa ajatella, että ympärillä olisi iloisia perheenjäseniä ja ystäviä, joiden hyvää tarkoittava sääli tekisi hänestä lopun. Tämä olisi paras ratkaisu. Toivottavasti se takaisi hänelle vielä mukavan asiakaspiikin vuoden loppuksi ennen hänen suunnittelemaansa tammikuista taukoa. Toiseksi kaikki olisi tänä vuonna aivan toisin, mikä olisi juuri sitä, mitä hän tarvitsisi jaksakseen jatkaa eteenpäin.

Sophie herätteli verkkosivun ja luki mainoksen, jonka laatimiseen hän oli käyttänyt paljon aikaa. Hän toivoi, että jossain oli muitakin sieluja, jotka tunsivat samoin kuin hän. Ihmisiä, joiden sydämet olivat mustelmilla ja jotka kätkivät menetyksensä väkinäiseen hymyyn istuessaan juhlapöydän ääressä, ottaessaan tarjotun karamellin ja yrittäessään olla itkemättä tai kiljumatta.

HALUATKO PAETA JOULUA?

Kaipaatko vapaata joulunajasta? Kauhistuttaako jo pelkkä ajatuskin piparkakuista tai Ihmeellinen on elämä -elokuvan jokavuotisesta uusinnasta? Haluatko päästä kauas kaikkialla vaanivasta kimalteesta ja jättimäisten lumiukkojen alati väijyvistä silmistä?

Sinulla kävi tuuri!

*Sunnyside Hotelissa saattaa olla talvi,
mutta ei koskaan joului!*

Voimme luvata:

*Lokoisia lukunurkkauksia kirjoineen,
talvisia kävelyretkiä ja hilpeää seuraa.*

*Ei jouluköynnöksiä, ei kalkkunaa **eikä**
missään nimessä Rakkautta vain!*

*Jos haluat paeta joulua, jos inhoat talven suurta juhlaa
kuin Saituri konsanaan, mutta
haluat pitää hauskaa, varaa nyt!*

Paikkoja on rajoitetusti.

Varataksesi huoneen tai lukeaksesi lisää [klikkaa tästä](#).

P. S. Tonttulakkien käyttö on Sunnysidessa kielletty.

Luku 2

15. JOULUKUUTA

”Kuusen kotiin tuoda saamme. Terve, terve, joulukuu armahin...”

Sophie kiristeli hampaitaan, kun joululaulu kajahti soimaan hänen istuessaan eläinklinikan odotushuoneessa kissan kantokoppa sylissään. Kopan yli hän näki rusettikaulaisen bordercollien, joka tuijotti tonttuasuista mopsia. Sophien vieressä oleva teinipoika oli koristellut marsunsa häkin jouluköynnöksellä, ja jopa klinikan johtajalla, pelottavalla rouva Hazeldinella, oli neulottu Petteri Punakuono -mekko, jossa Petterin nenänpäässä loisti valo.

Sophie huokaisi. Olisi luullut, että eläinlääkärin vastaanotto olisi tarjonnut turvapaikan joululta, mutta ei näköjään.

McKenna's Vets sijaitsi ison ja vilkkaan Bannerdalen kylän keskustassa, kahdenkymmenen minuutin ajomatkan päässä Sunnysidesta. Sophien ajaessa eläinlääkäriasemalle tänä aamuna kalvakka talviaurinko oli ilmestynyt esiin sulattaen aamuista kuuraa ja saaden Windermerejärven pinnan sädehtimään. Jälleen kerran Sophie oli kiitollinen saadessaan elää niin kauniissa maailmankolkassa.

Hoitaja, jonka hiuspannassa oli poronsarvet, toi Sophien vieressä istuvalle miehelle kameleontin, ja Sophie kumartui kissojensa puoleen: ”Enää ei mene kauan”, hän vakuutti.

Ovi avautui, ja pitkä, siniseen leikkaussaliasuun ja punaiseen tonttulakkiin sonnustautunut mies huikkasi iloisesti: ”Jingle ja Belle Cranford, olkaa hyvät.”

Sophie nousi seisomaan yrittäen olla välittämättä marsujen teini-ikäisen omistajan kiherryksestä.

Poika kääntyi virnistäen Sophieen päin. ”Ovatko kissojesi nimet tosiaan Jingle ja Belle?”

”Ovat”, Sophie vastasi yrittäen pitää kohteliaan hymyn kasvoillaan.

”Miksi ihmeessä?” poika kysyi.

”Koska hain ne poikasina eläinsuojasta jouluaattona.”

”Voi, pikkuisilla karvapalloilla on käynyt hyvä tuuri!” Nainen, jolla oli supikoiraa muistuttava karvalakki, työnsi sormensa kopan ristikon raosta. ”Olette *todella* onnekkaita kisuleita, kun kissaäitylinne rakastaa joulua niin paljon.”

”Kiitos”, Sophie sanoi hammasta purren.

”Jingle ja Belle, lääkäri ottaa teidät vastaan *nyt*”, eläinlääkäri kajautti uudestaan pidellessään vastaanottohuoneensa ovea auki vihjeenä siitä, että Sophien pitäisi toimia nopeammin.

Sophie kiikutti kantokopan lääkärin ohi huoneeseen.

”Hei”, lääkäri sanoi asettaessaan kopan varovasti tutkimuspöydälle. ”Miten onnekkait kisulit ja heidän kissaäitylinsä voivat tänään?” mies naureskeli.

Sophie murahti. Niin kovasti kuin hän Jingleä ja Belleä rakastikin, hän vihasi kissaäityli-sanaa, lähinnä siksi että Perkeleen Ben oli hokenut sitä kyllästymiseen asti, kun he olivat ottaneet kissat. Silloin se oli tosin tuntunut söpöltä. Miten hän olikaan nauranut ja kutsunut Beniä kissaisukiksi. Nyt hän kirosi päivän, jolloin oli saanut päähänsä antaa kissoilleen

niin typerät nimet, mutta karvapallerot olivat suorastaan huutaneet jouluisia nimiä, kun hän oli hakenut ne eläinsuojasta – omana pienenä joulun ihmeenään.

”Hän voi hyvin, kiitos vain, Brody. Entä kylän suosituin eläinlääkäri?”

Mies pyöräytti silmiään. ”Olen kylän ainoa eläinlääkäri”, Brody korjasi avatessaan kantokopan salvan. ”Tai en ainoa, onhan minulla osakkaita. Mitä muuten pidät tonttulakista?”

Sophie ei hennonut sanoa saaneensa tonttulakeista tarpeekseen. ”Se on hyvin... jouluihin.”

”Oletko sitä mieltä? Jos totta puhutaan, tunnen itseni varsinaiseksi valopääksi, ja minusta alkaa tuntua, että lakkiin on saattanut tulla kirppuja, mutta Cora, klinikan johtaja, vaatii meitä olemaan jouluisia. Hänestä se on hyvää mainosta ja rauhoittaa hermostuneita potilaita.”

”Niinkö? Jingle ja Belle pinkaisevat karkuun nähdesään jouluköynnöksiä.” Siinä oli lisäsy, miksi majatalossa ei niitä näkynyt. Viimeksi Sophie oli nähnyt jouluköynnöksen Naomin ympärillä yllättäessään ystävänsä ja Benin pettämistä häntä.

”Tonttulakki on oikeastaan omistajia varten. Näytämme lähestyttävämiltä, lempeämmiltä ja... tuota... inhimillisemmiltä.” Brody raapi niskaansa.

Sophie nauroi.

”Minä en itse asiassa siitä piittaa”, Brody ilmoitti vähemmän vakuuttavasti avatessaan kantokopan luukun. ”Tulkaahan sitten, te kaksi, niin katsotaan teitä. Olette varmasti odottaneet kovasti vuosittaista tarkastuskäyntiänne.”

”He malttavat tuskin odottaa”, Sophie hymyili, kun Jingle asteli ulos ja Belle puolestaan piileskeli kopan takaosassa.

Voiko joulun ilon löytää uudelleen?

Ennen Sophie omisti joulukoristekaupan ja rakasti kaikkea joulussa. Kuumaa glögiä, koristeita ja värikkäitä jouluvaloja. Hän rakasti ennen myös sulhastaan Beniä, kunnes löysi eräänä joulukuun iltana Benin ja parhaan ystävänsä Pamin muhinoimasta joulutarvikkeiden seassa.

Eronsa jälkeen Sophie päättää muuttaa kauas entisestä elämästään ja ostaa Englannin järviseläältä viehättävän majatalon nimeltä Sunnyside. Hän aikoo markkinoida majataloaan pakopaikaksi, jossa voi nauttia idyllisestä talvesta ilman jouluhössötystä. Pian varauslista täyttyykin ihmisistä, jotka eivät syystä tai toisesta halua viettää joulua.

Sophiella on kädet täynnä valmisteluja, kun hän törmää yllättäen paikalliseen eläinlääkäriin. Mies vaikuttaa kiinnostavalta, mutta Sophie ei todellakaan aio hankkiutua mihinkään uuteen suhteeseen. Vai toisiko joulu sittenkin ripauksen taikaa?

